

Bir hüzün denzinde sallanan kayak, kaşık kabilinden aklımla idare etmeye çalıştığım, her fırtınanın beni bilmediğim kayaklıkların dibine bıraktığı kayak... Seninle biz hangi mehtapları paylaştık, hangi yosunlara -ah, *fikir* dedikleri yosunlara- yapıştı kaşığım, çekip alınca nasıl da yosun bulaştırdım hep elime yüzüme...

Şimdi derdim deniz kızları. Bir görünen, bir kaybolan, hüznün altından gülümseyen kızlar. Yosun gibi yapışkan değil ve kayaklıklar kadar korkutucu. Gördüğüm tüm resimlerden daha sahici ve hüzün denzinde kayığımı, özenle koruduğum üçgen kayığımı batırmaya namzet kızlar, kendimi ellerine bırakmamı bekliyorlar.

Kaşığım yön göstermiyor, mehtabı seyretmiyorum, denzin sessiz karanlığında birinden yansıyacak tek ışık için geceler boyu nöbetçiyim. Biliyorum, saraylarında nefes alamam, cesedimden gayrisi öpemez onları ve yine biliyorum, hüzün denzine onlar için dalacağım.